

Embeder, de Præster, som ere dovne, de Præster, som den ærede første Taler omtalte, der forsamme deres Blyg og ikke ere i Aktivitet — dem tager jeg intet Hensyn til. Jeg tænker paa dem, som virkelig ere Præster, og ikke paa dem, som blot have Kjøle og Krave. Disse Sidste kalder jeg blot Folk med Kjøle og Krave; men de virkelige Præster tror jeg heller ikke, at den ærede første Taler vil angribe. Hvis vi imidlertid faae Menighedsraad, vil det netop blive disse Præster, der komme til at føre Tilshynet, og dette vilde blive en stor Betsignelse. Naturligvis kunne Præsterne ikke besøge det Hele, dertil er der altsfor mange Pleiebørn og bliver. Nar for Nar flere baade fra Fødselsstiftelsen og ellers af uægte Børn, hvis Antal jo tiltager i en forfærdelig Grad, baade fra Øverst og Nederst, som vi siden hen ville komme ind paa. Derfor er jeg glad ved denne lille Bestemmelse, fordi vi mulig derved kunne faae et andet meget heldigere Grundlag end dette, naar det altsaa kun gjælder til 1ste April 1895. Det, som man iøvrigt mener, især vil blive Stridspunktet, er § 8. Jeg har ogsaa tidligere været imod denne Bestemmelse; men jeg har erklæret mig en Del om, hvorledes Kjøbenhavns Fattigvæsen tager sig af disse Børn, og jeg kan ikke sige Andet efter disse Oplysninger, som jeg har været saa temmelig omhyggelig for at skaffe, end at Fattigvæsenet i det Hele sørger meget godt for disse Børn. Det, som jeg imidlertid anser for at være det Bedste ved Loven, er, at vi mulig kunne komme bort fra den og faae noget Bedre. Derfor vil jeg bestemt holde paa, hvad der blev indsat i Landstinget, nemlig at denne Lov kun skal gjælde til 1ste April 1895.

Rosen: Det maa være mig tilladt at sige et Par Ord om § 8. Det er ganske sikkert, at Kjøbenhavns Fattigvæsen fører sit Tilshyn med Pleiebørnene ude i Landkommunerne saa tilfredsstillende som muligt; men jeg tror dog, at det ærede Medlem fra Holbæk Amts Afd. Valgfreds (M. Sørensen) har Ret i, at i mange Kommuner vil dette Tilshyn ikke altid vise sig fuldstændig effektivt. Jeg tror desuden — ja, jeg kan næsten sige, at jeg er overbevist om — at denne Undtagelse, som der efter Lovforslaget skal gjøres med Kjøbenhavnske Børn i Henseende til Tilshynet, har noget Stødende ved sig, og jeg kan heller ikke se nogen Grund, hvorfor de Kjøbenhavnske Pleiebørn skulle behandles anderledes end alle andre Pleiebørn. Det er desuden heller aldrig saa ganske let strax paa Forhaand at vide, om et Pleiebarn er

udsat af Kjøbenhavns Kommune eller af andre Kommuner. Jeg maa derfor for mit Vedkommende bede det høie Thing og den høitærede Justitsminister om at virke hen til, at denne Undtagelse falder bort. Til den første ærede Taler vil jeg kun bemærke, at jeg tror, han har set feil med Hensyn til, hvad der i Lovforslaget er henlagt til Politiet. Det er nemlig ikke Meningen med de paagjældende Bestemmelser — med Hensyn til hvilke det jo iøvrigt er antydet af den høitærede Justitsminister, at de tildeels — i alt Fald kunde forventes — at falde bort dersom Lovforslaget blev indskrænket saaledes, at det ikke kom til at gjælde Kjøbenhavn — at tillægge Politiet nogen Tilshynsmyndighed. Efter min Opfattelse er det, der siges i disse Bestemmelser, kun det, at, naar Forholdsregler og Undersøgelser bleve nødvendige, som Sogneraadet, Sundhedskommissionen, Tilshynet ikke selv kan udføre, ere de nødt til at henvende sig til Politiet. Man kan ikke komme det nærmere end at konstatere, at der er et Sted, hvor Pleiebørnene ikke have det godt, det Forhold, som heraf fremgaar med Hensyn til Pleieførældrene, er Sogneraadet ikke bemyndiget til og har ikke de fornødne Tvangsmidler til at forandre, og i saa Henseende maa det tage Politiet til Hjælp. Det er efter min Overbevisning en ligefrem Følge af Sogneraadets hele Stilling at den ærede første Taler har billiget, at Politiet skal medvirke i de Forhold, som omhandles i § 7, viser jo, at han er enig deri, og det er i Grunden ikke Andet end det Øvrige. Jeg haaber, at den høitærede Justitsminister vil være i Stand til at sætte igjennem, at denne Lov indskrænkes til Landet, og jeg tror heller ikke, at den kan indrettes saaledes, at den vilde kunne være passende for Kjøbenhavn. Jeg haaber, at vi kunde blive enige om de fornødne Bestemmelser, thi det er efter min bestemte Overbevisning absolut nødvendigt, at der gjøres noget mere for Tilshynet med Pleiebørn.

M. Sørensen: Efter de imødefommende Udtalelser, vi hørte fra den høitærede Justitsministers Side, har jeg det Haab, at der til Trods for Landstingets Stilling dog kan komme Noget ud af Lovforslaget i Nar. Der er jo Noget i den af den høitærede Minister fremsatte Tanke om en Tvedeling, saaledes at man tager Kjøbenhavn og de større Byer for sig, og Landet og de mindre Byer for sig. Jeg skal dog ikke nægte, at jeg alligevel har nogen Tvivl om, hvorvidt Tilshynet i Kjøbenhavn saa vil blive et Tilshyn, som man overhovedet kan være tjent med; thi naar det er Politiet, som for